

Jeszenszky Zsolt: Törökország kiléphet a NATO-ból

2023 május 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Ukrajna máig tetemes katonai erejére fájhat Amerika és a Nyugat foga

Els?re meglep?nek t?nhet a címbéli gondolat. Ha pedig tényleg megtörténne, az óriási szenzáció lenne – és nem jó értelemben. Mekkora esély van erre? És egyáltalán, hogyan merülhet fel ilyesmi?

Kezdjük egy kicsit messzebbr?l! Vagyis nem annyira messzir?l, hiszen a háború sajnos itt zajlik a szomszédunkban. És rengeteg elemzés született, illetve születik folyamatosan nem csak a jelen helyzetr?l, a harcok várható kimenetelér?l, de arról is, mik a konfliktusban részt vev? felek motivációi, az okok, az el?zmények, amik miatt Oroszország megtámadta Ukrajnát.

Amikor a konfliktusban részt vev? felekr?l beszélünk, természetesen nem csak az utóbbi két országról van szó, bár kétségtelenül ezt a narratívát próbálta egy éven keresztül eladni a nyugati propaganda, hadrendbe állítva a valóságra és az alapvet? újságírói hivatásra egyaránt fittyet hányó, abszolút a politikai aktivizmusnak elkötelezett teljes médiagépezetet.

Ennek ellenére nem sikerült igazán; országonként különböz? mértékben ugyan, de a lakosság jelent?s része egyre kevésbé veszi be a h?s ukránok szabadságharcáról és a nekik nyújtott önzetlen segítségr?l szóló mesét. Persze a nyugati mellett az orosz propaganda sem marad szégyenben. ?k is legyártották és terjeszteni igyekeznek a maguk paneljeit a különleges hadm?veletr?l az Ukrajnában él?, nagy létszámú orosz kisebbség „felszabadításáról”, meg persze az Egyesült Államok vezette nyugati világ összeesküvésér?l Oroszország totális elpusztítására.

Az utóbbi ebben a formában nyilvánvalóan nem igaz, de hatékony eszköz az orosz nép galvanizálására, kihasználva a bennük meglév?, els?sorban második világháború tapasztalatain alapuló, kollektív zsigeri-történelmi félelmeket. De mint ahogy az okoktól, el?zményekt?l függetlenül igaz az a tény, hogy valóban Oroszország támadta meg Ukrajnát, egy másik, szuverén országot, úgy ez utóbbitól függetlenül az a tény is igaz, hogy az Egyesült Államok egyáltalán nem valamiféle morális elkötelez?désb?l, az ukránok szabadságvágya iránti szolidaritásból nyújtja azt az óriási mérték?t támogatást, ami nélkül az ukránok már réges-régen kapituláltak volna.

De miért is ennyire fontos Ukrajna az USA-nak? Részben ismerjük a választ: be akarják szorítani, le akarják nyomni Oroszországot, örökre megállítani a közeledését a kontinens nyugatabbi részéhez. Mert ennek az évek óta tartó közeledésnek a kiteljesedése véget vetett volna nemcsak az Egyesült Államok európai gazdasági hegemóniájának, hanem európai katonai fenyegetettségének is. Nemcsak gazdaságilag, de védelmileg is függetlenné téve Európát az USA-tól. Még nagyobb távlatokban akár létrehozva egy olyan európai–orosz szövetséget, amely már világhatalmi státust jelentett volna, Amerika egyértelm? konkurenciájaként. Egy Kína azonban elég volt nekik; még egy hasonló felemelkedést nem nézhettek tétlenül. A saját szempontjukból végül is érthet?.

Ráadásul egy esetleges összeurópai békével és konszolidációval, egy Oroszországgal közös biztonsági rendszer létrejöttével különösen okafogyottá vált volna a NATO puszta létezése is. Hiszen az Észak-atlanti Szerz?dés Szervezete mint katonai szövetség kifejezetten a szovjet fenyegetettséggel szemben, Nyugat-Európa megvédésére született. Ha nincs fenyegetettség, nehéz indokolni a szervezet létezését, a lakossággal elfogadtatni a finanszírozását. Akár az érintett európai országokban, de különösen a NATO költségvetésének dönt? hányadát adó Egyesült Államokban.

Oroszország integrálódásával a világgazdaságba, az orosz nyersanyagokat és energiahordozókat az európai gazdaság egyik legfontosabb alapjává téve, a kontinensre leselked? orosz katonai fenyegetés egyértelm?en megsz?nt. A NATO-nak tehát új feladat után kellett néznie. 2015-ben adódhatott volna egy menekül?út: a tömeges migráció elleni katonai fellépéssel, az Európára zúduló invázió megállításával a NATO újradefiniálhatta volna önmagát. De a jóemberkedésben már akkor teljesen elmerül? Nyugat ezt nem vállalta be. Refugees welcome! – szólt a mondás, így fel sem merülhetett, hogy a NATO-katonák odaálljanak a határokra.

Rendben, kicsit aránytalan, ágyúval verébre jelenség lett volna, ha vadászgépek is felszállnak a susnyáson keresztül, papucsban a schengeni övezetbe szök? migránskaravánokkal szemben. Vagy ha hadihajók állják az Észak-Afrikából érkez? csónakok útját. Aránytalan, de hatékony. (Ausztráliában például remekül m?ködött az utóbbi.)
Ez a hajó azonban elment; a NATO továbbra sem talált magának valós funkciót.

Mi maradt tehát? Továbbra is fenntartani a fenyegetettség érzetét. Az Egyesült Államoknak ismét démonizálnia

kellett Oroszországot. Sokszor elhangzott már, hogy mindehhez sunyin felhasználták az ukrán népet. Egy végtelenül korrupt ország kiszolgáltatott lakosságát. A terv az volt, hogy nekivezetik Oroszországnak. Oroszország azonban megel?z? csapást mért – ahogy az USA is nevezte Irak megtámadását. Persze ezeket a gondolatokat bizony, ma tilos kimondani. Mert aki megkockáztatja, arra lecsap a Nyugat hatalmas morális bárdja, szent inkvizíciója. És rásüti a bélyeget: putyinista!

És a kétségtelenül zajló lassú kijózanodás ellenére a hangulatkeltéssel még mindig emberek millióit lehet hergelni. Akár egymással, akár a valósággal szemben. Ahogy azt teszi is a nemzetközi globalista hálózat és itthoni kitartottjai; a politikusok és a balos propagandasajtó. Nagy jóindulattal persze feltételezhetjük, hogy akik a faékegyszer?ség? szlogeneket pufogtatják, naivak és jó szándékúak, jót akarnak az ukrán népnek. De ahogy Bertolt Brecht is mondta (bár vannak, akik szerint Kurt Tucholskytól származik eredetileg): „a jó ellentéte a jóságos”. Amikor valakinek nagyon látványosan, a külvilágtól erénypontokat begy?jtve „segítünk”, az valójában káros is lehet neki.

Ukrajnát fegyverekkel telepakolni látszólag nemes cselekedet, hiszen ezáltal meg tudja védeni magát az orosz invázió ellen. És ez hihet? is; f?leg ha valaki a f?sodratú nyugati média szalagcímeit nézi vagy a megfelel? politikai szalonok által kanonizált beszél? fejek papagájkommandóit hallgatja. Az általuk vázolt alternatív valóságban Ukrajna a szabadságharcát vívja. És ebben a szabadságharcában – szintén az alternatív valóság szerint – önzetlenül segíti ?t Amerika (és annak csatlóssá redukált egykori szövetségesei). Az az Amerika, amely rakétabázisok telepítésével bástyaként használja Ukrajnát Oroszország érdekszférájának szétzilálására.

De mondom, ezeket már mind sokszor, sok helyütt elmondták jó páran, akár a népszer?tlenséget, a megbélyegzést is vállalva, de ragaszkodva a valósághoz. Van azonban még egy, a NATO-hoz, annak funkcióvesztéséhez kapcsolódó ok, amir?l nemigen láttam, hogy bárhol is beszéltek volna a nyilvánosság el?tt. Pedig szerintem nagyon fontos. Ez az ok pedig Törökország. A NATO-tagállamok közül Törökországnak van (természetesen az Egyesült Államok után) messze a második legnagyobb hadserege.

A fegyvereket, harcászati járm?veket stb. (és nem utolsósorban a nukleáris kapacitásokat) tekintve Nagy-Britannia, Franciaország és Olaszország összességében ugyan valamivel er?sebb, de a NATO európai haderejének érdemi részét, a katonaság létszámát tekintve, Törökország adja. Majdnem annyi katonája van, mint a másik három országnak összesen. Akár csak az aktívakat nézzük (510 kontra 425 ezer), akár a tartalékosokkal és a paramilitáris egységekkel együtt (950 kontra 780 ezer). A – vélt vagy valós – orosz fenyegetettséggel szemben Németországot, Hollandiát, de Romániát vagy épp minket is jelent?s részben török katonák védik, védenék meg.

Törökország azonban már jó ideje nem tekint érdemi veszélyként Oroszországra. Kifejezetten jó kapcsolatot ápolnak, és ez az egyre javuló viszony furcsa módon épp egy orosz vadászgép törökök általi lelövése óta datálható; 2015 november 24-én, Szíria fölött. Amiért Erdogan aztán bocsánatot is kért 2016 nyarán. Valószín?síthet?, hogy valamikor leültek Putyinnal, és megbeszélhették, hogy sokkal több közös érdekük van (többek között Szíriában is) egymással, mint ellentétük.

Azóta Törökország számtalan alkalommal volt kritikus, akár renitens is a NATO központi döntéseivel szemben. Törökország egyre inkább kifelé tekint a NATO-ból; szerintem még annál is sokkal jobban, mint amennyire ez a felszínen látszik. És ha ez valós, azzal nyilvánvalóan az Egyesült Államok is tisztában van. Ha pedig Törökország kilép, akkor a NATO hadba fogható személyeinek száma nagyjából harmadával csökken. Ez iszonyú sok. Ehhez képest a svéd és finn NATO-tagság egy szellentés a szélben. (Finnországé a „nagyobb”, bizonyára az Oroszországgal közös hosszú határ miatt egész pofás, 292 ezer f?s a seregük – bár a nagy részük, 250 ezer csak tartalékos. A svédeké mindösszesen 50 ezer, a fele hivatásos, fele paramilitáris; tartalékos náluk nincs is.)

És akkor ehhez képest Ukrajnának összesen 1,2 millió katonája van (ebb?l 900 ezer tartalékos). Törökország kiesésével tehát a NATO Ukrajnával tudná pótolni a hiányzó t?zer?t – de legalábbis a létszámot. És valahogy err?l a szempontról mintha elfeledkeznénk. Miközben tehát az Egyesült Államok európai hegemóniájának meg?rzéséért (és Oroszország meggyengítéséért) küzd, addig a NATO – kis túlzással – a puszta létéért.

De legalábbis európai relevanciájáért. Ezért az sem számít, ha Ukrajna mint ország megsz?nik, elpusztul, élhetetlenné válik, lerombolják, a lakossága elmenekül, a katonái ottmaradnak. Néhány százezer esetleg meghal közülük, de majd besoroznak, kiképeznek újabbakat. A NATO-nak Ukrajna valóban „befektetés”, ahogy Zelenszkij fogalmazott az amerikai kongresszusban mondott beszédében. Egy „katonakeltet?”. Amire elengedhetetlenül

szüksége lesz, amint Törökország hátat fordít.

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

MAGYAR MENEDÉK KÖNYVESHÁZ

Ajánló